

S O N N E T.

Mijn Lief, mijn Lief, mijn Lief. soo sprack mijn Lief my toe,
 Devvyl mijn lippen op haer lieve lipgens vveyden.

De vvoortjes alle drie, wel klaer, en vvel beſcheyden,
 Vloeyden mijn gaten in, en roerden ('ckweet niet hoe)

Al mijn gheſichten om ſtaech, en om te ſtaechen
 Die't oer mitrouwen, en de vvoortjes de eyen.

Dies ick mijn Verſuwerheit mijn kledde te verbreyden
 Haer onverwachte reen, en zy verhaelde het doe.

○ Rijkdoom van mijn hart dat overliep van vreuchden!
 Bedoven viel mijn ſiel in haer vol hart van deuchden;
 Maer doe de Morghenſtar nam, voor den dach, haer wijck,
 Is met de klare Son de vvaerheydt droef verrefen.

Hemelsche Goon! hoe komt de ſchijn soo nae aen't wesen?
 Het leven droom, en droom het leven soo ghelijck?

en blight dat het N-E een gants ghewoegsamer ghewoegheit ontbrek.
Ende derghel het raer is, dat het N-E niet aen de ghyghedheit maer
aen yet anders ontbreken geeft, zoo gaet het ook ghewet dat N-E welbroken
is. Neemt N-E, als godheit is, sed mij belooft zich aen garmet anders stas-
zigheid als zijner lang ghewoegs overloeghen, te keeren. Welc geeft N-E
van ullenighen gheffte. soo behoort, dat N-E siec niet in ontgiet saer
beodit te praescheren. Neemt wat vraegh jek neme het is? 't is mij nu ge-
woegs bekent. geloof dat de porsoon al stuygh N-E, selu niet en last
fics des te bezoude. Ach, om lieve Holionoz, zal N-E verstant fies
laeten, verklecken, door de loofheit van elc, die van sulde loofginstin
dit stuk gedenke noot, 't die anders d' d' ghyghelike 't N-E verdeidend
fmaet pruden garmet, noot vrees, zoo N-E betrouwt, datmle saer ver-
neijter zal het aen de schijf tuischen N-E heijdesit 't garmet loofginstin
N-E opert doch de ooghen van N-E verneijft. 't befrist oft zandfaer is,
tot N-E vernighen raedt te ghyghen de garmet, die ziec selu soo ghyghel
geeft garmet te zenden, dat hier zedig bezoude oft draeght. Ach opert
does, selu niet elc van N-E garmet aen de zomijne reddende, die ghyghel
zijn in mijn zand, 't vanden zand met mijn blodit. traer gestort
wat draeght die jek sel zoo met N-E 't vanden zandteit van N-E zinnen
als met mijn zelu. Blodit ten koken van N-E tot zynen leuete droppet
tas. Zoo N-E vernigh ghewoelen geeft van liefde oft hartelighheit, jek lid
't befrist de selu, door al wat saer lief is, oft te koken gaet, de tijt
niet dat de kus, die jek op b'laetste van N-E ontgiet, zy ghewoelen
kus on mij bedoet te beuden; gelyc die van Jyder zynen meijster.
Maer hebt lieve N-E belofen 't ghewoelen te quighen met het be-
garmet van godaenigh elc die elc aen, dan't selu te befrist en met
moeddelghheit, te garmet N-E loofginstin; 't zynet mij by d' oft beodimnt
het raer aen ghewoelen, oft wel vander opelking vander doot.
Neemt jek de zint niet datter anders yet mien selighe maghe is, on
myne sterfing te schijten. Hier of zy de goddelighheit vder N-E zands-
vanden, 't die goddelighheit vder god garmet N-E 't garmet vander garmet
b'laet de wit, 't zynen vder 't vder zandligheit. Dat N-E selu van
selu saer garmet 't kuisde noot oonadelgh v-E vander saer,
myghen mij met aller arbeddenis of goeg van verzoeking te saer-
waer, als

N E

Onde d' d' d' d' d' d'
D' d' d' d' d' d' d'
D' d' d' d' d' d' d'

P C Hoof.

Hooft op vrijersvoeten

Hooft heeft heel veel liefdesgedichten geschreven. De algemene formule daarvoor was het petrarkisme, dat terugging op de Italiaanse dichter Petrarca (1304-1374). Hooft voelde zich uitstekend thuis bij de petrarkistische literatuur, waarin de minnaar beurtelings uitgelaten vrolijk en diep bedroefd is. Zijn geliefde wil maar al te vaak niets van hem weten, behalve in de droom, zoals in het volgende sonnet:

Petrarkisme!

S O N N E T.

Mijn Lief, mijn Lief, mijn Lief. soo sprack mijn Lief my toe,
 Devvijnl mijn lippen op haer lieve lipgens vveyden.
 De vvoortjes alle drie, wel klaer, en vvel beſcheyden,
 Vloeyden mijn ooren in, en roerden ('ckweet niet hoe)
Al mijn ghedachten om ſtaech malend nimmer moe,
 Die't oor miſtrouden, en de vvoordtjes vvederleyden.
 Dies ick mijn Vrouwe badt mijn klaerder te verbreyden
 Haer onverwachte reen, en zy verhaelde' het doe.
O Rijckdoom van mijn hart dat overliep van vreuchden!
 Bedoven viel mijn ſiel in haer vol hart van deuchden;
 Maer doe de Morghenſtar nam, voor den dach, haer wijck,
Is met de klare Son de vvaerheydt droef verrefen.
 Hemelſche Goon! hoe komt de ſchijn soo nae aen't wesen?
 Het leven droom, en droom het leven soo ghelijck?

‘Mijn liefste, mijn liefste, mijn liefste’, zei mijn liefste tegen mij,
terwijl mijn lippen zich aan haar lieve lipjes tegoed deden.
Die drie woordjes, zo helder en duidelijk
stroomden mijn oren in en ploegden (ik weet niet hoe)
al mijn gedachten om, voortdurend malend en nooit moe.
Maar het oor vertrouwde die woordjes niet en gaf ze weer terug.
Daarom vroeg ik mijn geliefde, haar onverwachte woorden
duidelijker uit te leggen, en zij heeft dat toen gedaan.
O, rijkdom van mijn hart dat overliep van vreugde!
Mijn ziel werd ondergedompeld in haar hart vol van deugd.
Maar toen de morgenster plaatsmaakte voor het daglicht
is, tegelijk met de heldere zon, de droevige waarheid tevoorschijn
gekomen.
Hemelse goden, hoe komt het toch dat schijn zoveel op
werkelijkheid lijkt,
en het leven op een droom, en een droom op het leven?

Zaterdag 23 januari 1610.

Sonnet (mijn lief) dichter: P.C. Hooft
filmmaker: Noga Zohar

<http://www.dichtvorm.nl/flaatjes/main.htm>